

Langs de lijn

Na een prachtige zonnige zaterdagmorgen toog ik in de auto rijdend door het pijpenorgel van de chemische industrie en de grote gekleurde koekblikken naar Pernis, waar in een groene oase het veld van DOTO ligt.

Hier werd de wedstrijd DOTO (Door Ontwikkeling Tot Ontspanning) – TOGR (Tot Ons Genoegen Rotterdam) gespeeld. Wel dat ontwikkelen moest de afgelopen week zeker gebeuren na de nederlaag tegen RijnsburgseBoys gezien de hooggespannen verwachting van “de rooie Koos brigade”. Benieuwd was ik of dat ontspannen kwam tegen de ploeg die al jaren ons genoeg geeft met technisch verzorgd voetbal. Tussen dat ontwikkelen tot ontspanning en het genoeg was Colin Prooi vanmiddag de scheidsrechter.

De wedstrijd werd vooraf gegaan door een Trommelvies Oorverdovend Geluid uit Rotterdam die de stemming er in moest brengen, maar waarvan velen blij waren dat ze stopten toen de wedstrijd begon.

Na het eerste fluitsignaal ontwikkelde zich een bijzonder potje voetbal, waarbij de spelers voor elkaar niet onder wilden doen. De persoonlijk duels waren soms pittig, de blessures (of vermeende blessures) waren talrijk en soms leek het net een oefening van de EHB, zoveel moesten de verzorgers het veld inkomen. Tijdens deze momenten was het een gezellig keuvelen op de tribune over de mode (die gele schoenen van die voetballer “stonden “niet), over ziekenhuis bezoeken (moeilijk om afspraken te maken). Gelukkig werd er ook gevoetbald. DOTO had zeker een overwicht, maar TOGR's boomlange en goede keeper (ik denk dat hij ook goed kan volleyballen) stond een doelpunt in de weg. Mooie flankaanvallen, scherpe counters van TOGR gaven de wedstrijd kleur. Colin Prooi gaf vanmiddag les aan alle beginnende arbiters. Door vanaf het begin van de wedstrijd goed met de teams te communiceren: praten, uitleggen, duidelijk aangeven wat de bedoeling is, niet gelijk op de strepen staan maar rustig aangeven hoe hij het wilde hebben, seintjes naar de kant van “opmerking gehoord” brachten ook de bank van beide teams tot rust. Deze manier van fluiten gaf duidelijk aan dat het niet alleen bij spelregelkennis, conditie en techniek van het fluiten blijft, maar dat goed communiceren net zo'n belangrijk onderdeel is. (wordt veel vergeten). De rust kwam na 50 minuten voetbal en EHBO: 0-0.

In de rust waren de trommelaars en op uit om de inmiddels grijze wolken te verleiden tot regen en het lukte zowaar : de tweede helft begon met een fikse huibui.

Het wedstrijd beeld veranderde niet: een aandringend DOTO, veel onderbrekingen, veel toneelspel om te scheidrechter te misleiden en een counterend TOGR. De kaarten bleven niet op zak, omdat men toch enkele keren over de schreef ging (2x DOTO, 1x TOGR). De tweede helft liet ook zien dat de communicatie tussen de Scheids en zijn Assistenten deze wedstrijd uitstekend verzorgd was. Seintjes via kleine handgebaren, knikjes of alleen elkaar maar aankijken gaven goed weer dat er contact was. Op de tribune kon men bij de stil liggende momenten genieten van de zeilschepen, die alsof de tijden van de VOC terug

waren , in de verte voorbij voeren op weg naar de Havendagen . Je hoefde je niet te vervelen. Ook niet met het voetbal, want de gevaarlijk momenten voor het doel van TOGR namen toe en gelukkig voor DOTO was het dan eindelijk raak. TOGR probeerde het. Juist op zo'n moment moet je als scheidsrechter alert zijn, men probeert van alles. Colin zag het allemaal glimlachend aan en na wat extra tijd gaf hij het eindsignaal aan een wedstrijd die mij in ieder geval een leuke middag had bezorgd.